

Kolektiv autorů

Soumrak světů

AGENT
JEK
33

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

33
SOUMRAK SVĚTŮ

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Stanislav Juhaňák – TRITON

Copyright © Libor Machala, Vlado Ríša, Jiří W. Procházka,
Josef Pecinovský, Františka Vrbenská, Tomáš Bartoš,
Zbyněk Kučera Holub, Jaroslav A. Polák, Jan Kotouč,
Karolina Francová, Petr Toteč, Miroslav Žamboch, 2014

Cover Art © Petr Vyoral, 2014

Design © Jan Doležálek, 2014

Illustration © Martin Brtna, Alžběta Klímová, Lucie Kučerová,
Libor Machala, Stanislava Sobotková, Jitka Šenkeříková,
Petr Vyoral, 2014

Edition © 2014

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-794-1

Tohle je pracně vybojovaný sborník a historie Agentury

Zkáza. Definitivní slovo. Ale pro organizaci jako je Agentura, jako jsou Kováři rovnováhy, sousloví definitivní konec nemá kvalitu ostrého břítu, který učiní v jediném okamžiku z přítomnosti minulost. Spíš je to lis, obrovský supervýkonný lis, jenž drtí a ničí něco velmi houževnatého, vzdorujícího. Nakonec se mu to sice podaří, ale než dokáže rozdrtit živou organizovanou strukturu na mrtvou kaši, unikne spousta malých, životaschopných kapiček, které pak pokračují v nezávislé existenci...

V dlouhém temném úsvitu jsme se stali svědky zkázy agentury E.F. jako takové. Ale bohužel jsme neměli příležitost, nějak jsme to nestihli, ukázat rutinní práci i heroické výkony jednotlivých pěšáků odvádějících svou práci. Někdy rutinní práce splývá s heroickými výkony, to posoudí jen čas... a my.

A také jsme nedokázali vynést na světlo příběh, jak to všechno začalo, nebo spíš možné příběhy, jak to všechno začalo.

A také, zůstávají ty kapičky...

Snad se nám to podaří. Ukázat vám pěšáky, kapičky, i heroický konec.

Váš JFK Tým.

Libor Machala

Jsem nenápadný třiáctičetiletý chlápek z malého města, brány Beskyd v údolí řeky Ostravice, který už pár let přispívá na webové stránky JFK-fans kreslenými vtipky, komiksy a občas i nějakou povídkou. Když jsem před několika měsíci poslal Petrovi Totkovi příběh s názvem Spoutané emoce, navrhl mi, ať to s ní zkusím u redakce JFK, že by tu krátkou povídku možná mohli otisknout. To se kupodivu i stalo a bezcitný kyborg se ocitl na papíře na konci knížky Agent X-Hawk 2. Díky další spolupráci s Milenou Matůjkovou a Mirkem Žambochem jste si mohli přečíst v JFK 30 povídku nazvanou Kriminálník a doufám, že ani třetí zářez v tomhle sborníku není poslední.

Nápad na povídku Nezvůstný v boji přišel s myšlenkou, jak by se asi zachoval současný šlovík ztracený v realitě posunuté na osu času někde hluboko v dějinách. Dokázal by uplatnit své vedomosti a zkušenosti? Vynikl by v zaostalejší době, nebo by ho semlely nástrahy zaostalejší civilizace? Samozřejmě, že jinak by si asi s takovou situací poradil lékař a jinak zase automechanik. Já napsal akční příběh z pohledu vojáka Military divize EF, který zanechal svou stopu v historii.

Obrázek k povídce jsem si nakreslil sám a chtěl jsem na něm pouze jednoduše ztvárnit transformaci z agentumního žoldáka na gladiátora v aréně.

NEZVĚSTNÝ V BOJI

Ležel jsem na zemi v ochranné masce a kombinéze a cítil ten pomalu se vkrádající chlad, který se vetřel do krajiny se západem slunce. Na bojové rukavice jsem si natáhl termo-palčáky, protože někdy o životě a smrti můžou rozhodnout i takové maličkosti, jestli máte, nebo nemáte ztuhlé prsty od zimy. Vpravo vedle sebe jsem měl položenou odjištěnou plazmovou karabinu BFG, vlevo ode mě nehnutě ležel Bravo pod stejnou maskovací plachtou typu Kryptotex jako já a byl zcela neviditelný. Charlie dřepěl na ruině zdi, jistil celý prostor velkorážní odstřelovací puškou a Delta byl na předsunuté pozici, na nepřítele by narazil jako první. Echo byl zelenáč a tohle byla jeho první akce, nechal jsem ho vzadu, aby nám kryl záda.

Úkol zněl jasně, zabránit jednomu mezirealtnímu pašeráckému gangu vykrást opuštěný sklad jaderných zbraní nacházejících se v jednom z mnoha bunkrů kousek za námi. Pomalu jsem pohyboval infradalekohledem po válkou zničené krajině. Vybral jsem pěkné, přehledné místo, kde bylo malé údolíčko jako na dlani. V okolí jsem nezachytil žádný pohyb, tak jsem odložil dalekohled a ještě překontroloval rozmístěné impulsní radary, které také nezaznamenaly žádnou aktivitu ve střezných sektorech. Prověřil jsem jednotku interkomem, hlavně kvůli nováčkovi, jestli neusnul, protože zdřímnout si v této pustině znamená smrt.

Tahle dimenze je jedna velká radioaktivní sračka. Lidstvo se zase jednou vyznamenalo, svůj svět rozbombardovalo jadernými bombami a zamořilo chemickými a biologickými bojovými látkami. V pustině už nenarazíte na žádného živého tvora, strategické po-

zice ojediněle kontrolují pouze robotizované jednotky několika vojenských mocností. Neměl jsem žádnou radost z toho, že moji jednotku poslali do tohohle pekla, ale taková je už služba. Voják z Military divize si mise nevybírání, dostává ty nejhorší úkoly a o metálech za hrdinské činy si může nechat jen zdát. Už major Walker v agenturní akademii říkával: „Aby militák přežil, musí žrát ostnatej drát, chcát napalm a mouchu trefit mezi oči na sto metrů.“

„Alfo, tady Echo, mám kontakt. Někdo tu je!“ ozval se nováček.

Střelba! Nechápal jsem, jak je to možné, že nám někdo mohl vpadnout do zad. Na analýzy teď nebyl čas, v nočním tichu na šesté hodině rachotily samopaly, a nebyly to agenturní zbraně. Zvuk AK sedmistovky, oblíbené u pašeráckých skupin, rozeznám neomylně na první výstřel.

„Charlie, budeš nás krýt! Delto, Bravo, stahujeme se! Echo, drž pozici!“ instruoval jsem jednotku.

„Delta rozumí“

„Bravo okay.“

„Charlie, Charlie, ozvi se! Kurva, Charlie! Echo, co se děje?“ řval jsem, ale ti dva mi neodpovídali. Strhl jsem ze sebe maskování a terén pár metrů přede mnou zkypřil nepřítel rojem zásahů z dlouhé dávky. Odpověděl jsem mu výstřelem z plazmy. První střela neomylně zasáhla cíl a jedna pašerácká hlava v plynové masce se po zásahu doslova vypařila. Dalšího jsem dostal výstřelem do hrudi a nepomohla mu ani neprůstředlná vesta. Vzduchem vířily cáry masa, rozervaných vnitřností, úlomky kostí a kevlaru. Ještě jsem poslal pár žhavých pozdravů na nepřátelské pozice, ale pašeráci už střelbu neopětovali.

„Alfo, tady Charlie, stahují se, Echo zraněn,“ uslyšel jsem konečně odstřelovače.

„Alfa rozumí, Bravo, jdeme na pozici Echa,“ zavelel jsem.

Na pozici Echa jsme se dostali během chvilky bez jakéhokoliv kontaktu s nepřítelem. Nováček to koupil do ruky, a to dost ošklivě, tohle zranění bude vyžadovat velkou dovednost agenturních doktorů. Charlie mu ránu zastíkával obvazem ve spreji. Hmota

okamžitě na zranění ztuhla a zastavila krvácení. Rozhodl jsem se prověřit pozici pašeráků, naznačil jsem Bravu, ať jde se mnou. Charlieho jsem nechal u zraněného a Delta jim kryl záda. Vyběhli jsme mezi rozvaliny po stezce, kterou jsme si před několika hodinami odminovali. Za okamžik jsem zahlédl před námi jednoho z pašeráků. Než se stačil otočit, udělal jsem mu plazmou v zádech díru, kterou by se v pohodě protáhlo menší dítě. Za rozpadlou zdí jsem na poslední chvíli skočil k zemi. Zahlédl jsem záblesky z nepřátelské hlavně a nad hlavou mi zabzučelo hejno kulek. Bravo mě začal krýt stělbou ze své útočné pulzní pušky M-41 Armat. Člen pašeráckého gangu padl k zemi jako pytel písku, ani jsem nestačil zaregistrovat, kam to koupil. Ostatní protivníci se ztratili v nočních stínech.

„Do prdele, chtějí zmizet,“ zaklel mezi zuby do interkomu Bravo a ukazoval k bunkru číslo osmnáct.

I já jsem na tu dálku poznal namodralou září aktivovaného mezirealního portálu. Tak takhle nás nachytali pašeráci na švestkách. Nasměrovat portál s takovou přesností do cílové lokality dokážou jen u nás v Agentuře, takže nás buď někdo prodal, nebo měl tenhle gang ohromné štěstí, ale na štěstí jsem já přestal věřit po těch letech u Military už dávno.

„Musíme je dostat, kryj mě, vezmu to přes močál,“ rozhodl jsem se nadběhnout pašerákům přes zrádný bažinatý úsek a odříznout jim ústupovou cestu. Sprintem jsem překonával radioaktivní bažinu za podpory Brava, který krátkými dávkami ostřeloval pozice nepřátel. Instinktivně jsem se vyhýbal zrádným místům, kde bych mohl uvíznout. Aniž bych zapadl do bahna nebo šlápl na nějakou starou minu, dostal jsem se až k bunkru označenému osmnáctkou. Bránu otevřenou do jiného světa jsem měl těsně za zády a v zorném poli nebyl zatím žádný protivník. Nebyla to zrovna skvělá strategická pozice, nikde žádný balvan nebo kráter, který by mi posloužil ke krytí, tak jsem pouze zaklekl. Doufal jsem, že mi bude stačit moment překvapení. Snažil jsem se vydýchat, abych měl jistou ruku při nevyhnutelném střetu. Jemně jsem namáčknuł spoušť, sotva jsem rozeznal první lidskou siluetu

LM

v infraspéktru zaměřovače. Byl to zásah jako z učebnice, za který by mě pochválil i major Walker. Podle povědomého prsknutí jsem si tipl, že někdo vypálil z podvěsného granátometu, a už jsem ani nestačil doříct oblíbené sprosté slovo, když pět metrů ode mě explodoval vystřelený granát. Agenturní kombinéza předzídvaná Batman je kvalitní a střepiny z takového šuntu nepustí k tělu, ale tlaková vlna mě strhla přímo do portálu. Zajiskřilo se mi před očima a byl jsem v...

Rozmazanou tyrkysovou oblohu lemovaly spleti větví stoletých stromů. Opustil jsem peklo a probral jsem se v ráji? Vypadalo to hezky, ale mělo to jednu velkou chybu, nemohl jsem se nadechnout. Sáhl jsem si na tvář a sundal to, co bylo před akcí ochrannou maskou. Musel jsem setřít z obličeje hmotu rozteklou jako bláto, abych mohl volně nasát do plic čerstvý vzduch. Posadil jsem se na měkkém lesním mechu. Bojová kombinéza se už na mě díky Maurbyho efektu drolila, tak jsem její zbytky ze sebe strhal. Plasmová puška ležící opodál taky jevila známky Maurbyho působení v dimenzi s nižší úrovní vývoje. Teď se nehodila ani k tomu, abych ji použil jako klacek, protože by mohla ještě explodovat baterie. Plazmový zásobník u zbraně chyběl úplně.

Absolutně jsem netušil, kde jsem. Nevěděl jsem, jak dlouho jsem byl v bezvědomí, a o to těžší bylo uhodnout, jaký byl poločas rozpadu a působení Maurbyho efektu na mou výstroj a výzbroj. Jsem ve světě, kam se chtěli pašeráci ukrýt, nebo mohla exploze plazmového zásobníku při přenosu odchýlit portál do jiné dimenze? A kde jsou členové pašerácké skupiny teď? Že by je moje jednotka dostala všechny? Nebo prošli kolem mě a nechali mě být, protože si mysleli, že jsem mrtvý? Na žádnou z těchto otázek jsem neznal odpověď. Něco jsem teď ale podniknout musel, čekat na zadku na záchranu byl nesmysl. Musel jsem se o sebe postarat sám, prozkoumat okolní terén, jestli narazím na nějaké stopy civilizace.

Než jsem se dostal na kraj lesa, nezůstalo mi z původního oblečení ani spodní prádlo a z výstroje jsem nesl jen rezavé torzo

nože. Hned za lesem jsem narazil na strmý kamenný sráz s korytem řeky. Sešplhal jsem, abych mohl uhasit žízeň a zchladit v ledové vodě bosé nohy, rozdrásané náročným terénem. Nechtělo se mi šplhat po ostrých skalách zpátky nahoru k lesu a protější břeh řeky vypadal mnohem schůdnější, proto jsem se vrhl do říčního proudu. Nečekaný spodní proud mnou smýkl a ledová vlna mě strhla dřív, než jsem začal plavat. Proud mě sebral jako stéblo slámy, bokem jsem narazil na balvan a ztratil nůž. Další kámen mě zranil na koleně. Marně jsem se pokoušel dosáhnout chodidly na dno nebo se přidržet některého z kamenů, přes které mě nemilosrdně hnaly proudy vody. Konečně se mi podařilo prsty zachytit za nějaký balvan. Křečovitě jsem ho sevřel a lapal po dechu. Trochu jsem se snažil odpočinout, nadechnout a odrazit se směrem ke břehu. Po kouskách jsem se přibližoval, až se mi podařilo zachytit za kořen, to už byl břeh téměř na dosah. Vyškřábal jsem se na suchou zem, chladem mi drkotaly zuby a byl jsem k smrti vyčerpaný. V trávě jsem se schoulil do klubíčka a na chvíli usnul.

Stezka vyšlapaná zvěří byla na tomto břehu opravdu schůdnější. Držel jsem se v blízkosti řeky, abych netrpěl žízní, a doufal, že brzy narazím na známky nějaké civilizace. Prošel jsem řídkým lesem, přes bodláčí a trnitým křovím, skrz louku do jabloňového sadu. Byl jsem tak nadšený, že vidím první znaky přítomnosti lidí, že jsem málem zapomněl na veškerou opatrnost. Na kraji sadu stála malá chatrč a mně se vrátil instinkt válečníka. Využíval jsem obezřetně každého stínu a příkrčen postupoval vpřed. Dřevěná bouda byla opuštěná a uvnitř se válely jen proutěné koše. Našel jsem prázdné pytle a jeden z nich jsem použil na bederní roušku.

Během další půlhodiny pochodu jsem rozpoznával známky lidské činnosti stále častěji. Pařezy po vykácených stromech, zapomenuté vědro na vodu u řeky nebo otisk bosé nohy v blátě. Za malým políčkem se tyčila velká dřevěná budova s ohradou. Opatrně jsem obešel stavení, které nemělo žádná okna a připomínalo stodolu. Připlížil jsem se na dosah ke zdi a ve skulinách mezi

silnými prkny jsem zahlédl pohyb. Přiložil jsem oko k větší škvíře. V celém vnitřním prostoru seděli nebo leželi lidé v nuzných, špinavých hadrech, navzájem spoutáni řetězy. Vlastně bych teď mezi ně jednoduše zapadl, překonání řeky a půldenní pochod lesním porostem ze mě udělaly polonahého, otrhaného a špinavého chudáka.

Jemné zaskřípání kamínků mě upozornilo, že je něco nebo někdo za mnou. Ve zlomku vteřiny jsem se otočil a spatřil pět mužů oděných v tunice, s koženými přílbami na hlavě, a nemohl jsem přehlédnout, že dva na mě mířili hroty kopí. Byli to bezpochyby lovci nebo hlídači těch zotročených lidí uvnitř. Rozestoupeni v půlkruhu se ke mně pomalu přibližovali. Kromě těch dvou s kopími byl další ozbrojen nějakým obuškem, ten vedle něj svíral v ruce dlouhý bič a pátý držel síť. Rozvážně a pomalu jsem udělal několik úroků stranou, a tak se přiblížil víc k jednomu z mužů s kopím. Zůstal jsem klidně stát, jako bych byl smířený s osudem, ale když byla špička kopí na dosah, hmátl jsem po něm. Chytil jsem ho za hrotem a podél těla potáhl k sobě. Překvapený lovec otroků zavrával, já druhou rukou přehmátl a prsty stiskl jeho zápěstí svírající zbraň. Přitáhl jsem si ho ještě blíž, zapáčil na zápěstí a úder malíkové hrany na ohryzek ho vyřadil ze hry pět proti jednomu. Jeho druhové ale zatím nehodlali chytat lelky, kolem nohy se mi omotal konec biče a já se po jeho šklubnutí zapotácel. Bosá noha mi podklouzla na hlíně a už jsem padal k zemi. Letící síti jsem neměl šanci se vyhnout a jen jsem přes její široké mezery stačil pohlédnout do očí chlapovi s obuškem, který mě hned počastoval dvěma ranami přes záda. Po úderu do hlavy jsem ztratil vědomí.

V šerem zalité kobce s dalšími otroky, spoutaný na rukou i nohou, jsem ležel na něčem, co se kdysi nazývalo sláma. Byl z ní cítit zápach špíny a výkalů. Pokoušel jsem se najít lepší polohu pro své otlačené tělo, ale řetězy zařinčely a daly mi jasně najevo, že si o tom můžu nechat jen zdát. Tohle nebyl pěťihvězdičkový hotel a bohužel ani polní ubikace, za kterou bych teď klidně platil zlatem.

Už to bude několik týdnů, co mě výbuch granátu vrhl do mezireálného portálu a já se dostal do tohoto světa. Když mě chytili lovci otroků, pokoušel jsem se od ostatních zajatců zjistit, kam jsem se to vlastně dostal. Mluvili mezi sebou většinou latinsky, tak jsem oprášil staré znalosti, které mi zůstaly z jedné mise ve světě, kde latina byla celosvětovým jazykem. Všechny získané poznatky vedly k tomu, že jsem v nějaké provincii starověkého Říma. Za pár dní nebylo v baráku pro otroky téměř k hnutí a otrokáři nás několikadenním pochodem hnali do nejbližšího města. Na trhu s otroky jsem byl prodán muži, který vypadal víc jako voják než jako majitel plantáží a po obchodní transakci jsem skončil zase v železech.

Ve smradlavé kobce na konci metauniverza mě nikdo z Agentury nenajde a nevěřil jsem, že by někoho mohlo napadnout, že jsem přežil výbuch u portálu. Odepsali mě jako nezvěstného v boji, na můj spis otiskli razítko MIA – Missing in action – a zařadili do velké kartotéky. Do kartotéky k mnoha dalším, kteří se z bojové mise nikdy nevrátili a nenašla se po nich ani spálená podrážka. Kdyby existoval nějaký důkaz, že jsem naživu, tak by se mě kluci z jednotky určitě pokusili vytáhnout z téhle bryndy, ale pro Agenturu jsem jen malý šroubek ve velkém stroji, který, když vypadl, nahradili okamžitě dalším.

Dnes se zdálo, že je venku rušněji než kdykoliv jindy. I přes všechny ten hluk jsem na chodbě uslyšel kroky. Zastavily se u cely, bouchla odsunutá závora a žalostně zavrzaly okované dubové dveře. Plamen pochodně mě oslepil, vnímal jsem nad sebou jen vysokou temnou postavu, která si nás prohlížela jednoho po druhém, a vzápětí jsem byl obdarován kopancem do stehna.

„Jak se jmenuješ, rabe?“ zahřměla otázka mého nového pána.
„Chci znát tvé jméno, otroku!“

„Strakusz,“ odpověděl jsem.

„Jak?“

„Stan Strakusz.“

„No, to je jedno,“ mávl rukou a otočil se na patě. „Vyvedte ho!“ zavelel a hned se mě chopily ruce dvou strážců.

Osvobodili mé nohy od těžkých okovů, ale ruce nechali spoutané. Donutili mě vstát a vyvedli z kobky. Prošli jsme temnou chodbou, ve které jen pár loučí osvětlovalo zelené fleky plísně. Konec chodby střežila velká vrata, před kterými strážci zastavili a sundali mi i kovová pouta na rukou. Odstoupili a zamířili na mě dlouhými kopími. Všiml jsem si na zemi ležícího štítu a meče. Zvedl jsem štít, i když to byl honosný název pro ten kus seschlého dřeva držící pohromadě díky několika kovovým plátům, a meč, krátký gladius, který měl už taky lepší časy za sebou. Neviditelné ruce otevřely obě křídla těžké dřevěné brány a mě zasáhly paprsky slunce jako blesk. Jen stěží jsem se v té denní záři orientoval. Popošel jsem do arény vysypané okrovým pískem, místy zbarveným tmavými skvrnami, o jejichž původu jsem si nedělal iluze. Aréna byla obehnaná dřevěnými tribunami plnými lidí čekajících na bojové představení plné bolesti a krveprolití. Z desítek, možná stovek hrdel zahřměl křik, až mi naskočila na šíji husí kůže. Proti mně kráčel mohutný muž v přilbě, hrudním pancířem a koženými chrániči holení a předloktí. Na přihlížející diváky mával velkým trojzubcem a užíval si přízeň publika. Asi jsem se měl stát zahřívacím soustem místního šampiona v gladiátorské aréně.

Potěžkal jsem meč a vyzkoušel jeho těžiště. Nebyl to žádný zážrak, ale na zabití stačil. Jako každý militák, i já jsem musel ovládat všechny zbraně válečníků jakékoliv doby, jakéhokoliv světa. Od pulsní pušky až třeba po obouruční meč. Snažil jsem se trochu rozhýbat a prokrvit údy ztuhlé po pobytu v žaláři. Rozvážnými kroky jsem uhýbal doleva. Musel jsem zachovat klid a předvídat, kdy protivník zaútočí. Gladiátor ve zbroji roztočil síť nad hlavou.

Pohlédli jsme si do očí. V těch jeho bylo pohrdání a výsměch pro špinavého otroka v bederní roušce s narezlým mečem. Neustále točil sítí a pomalu se přibližoval. Naznačil výpad trojzubcem, ale jen proto, aby mě zmátl. Velkým obloukem na mě hodil síť. Já jsem okamžitě poklesl v kolenu a sklonil hlavu, aby mě síť minula. Sotva proletěla nade mnou, zaútočil jsem proti gladiátorovi já. Chtěl jsem ho zasáhnout těsně pod prsní plát, ale byl to

zkušený bojovník, nenechal se mým výpadem zaskočit a včas ukročil stranou. Jeho trojzubec narazil do mého štítu, který se rozletěl na kusy, a já ucítil ostré říznutí. Zranil mě na paži mezi ramenem a loktem. Krev mi rychle stékala po hřbetě předloktí a kapala na zem.

„Zab ho! Zab ho!“ zahřměly hlasy z tribun, rozvášněné první krví.

Odhodil jsem torzo štítu a zvažoval další strategii. Snažil jsem se využít všechny zkušenosti z výcviku boje muže proti muži. Síly mi rychle ubývaly, neměl jsem na to, abych souboj protahoval. Musel jsem protivníka vyprovokovat, vyvést z rovnováhy. Byl jsem v Military vycvičen k zabíjení a dokud nechcípnu, budu zabíjet. A nehodlal jsem chcípnout teď, pod vidlemi nějakého bezvýznamného řezníka béčkové gladiátorské ligy.

„Bojuješ, jako bys před chvílí ošoustal vlastního psa,“ vykřikl jsem a plivl jeho směrem. Asi mé špatné latině porozuměl, nebo vytušil z odstínu mého hlasu, že o něm nemluví zrovna hezky, a vyrazil proti mně s úmyslem skoncovat to se mnou jednou provždy. Já vyrazil proti němu. Těsně před tím, než se naše zbraně střetly, jsem šel do skluzu. Jeho trojzubec mě minul o vlasek, ťal jsem do jeho nekryté nohy a odkulil se stranou. Gladiátor zařval bolestí a klesl na kolena. Krev z přeřaté tepny kropila rozžhavený písek arény. Okamžitě jsem byl opět na nohou, zvedl meč a bodl ho do šíje nad lopatkami. Gladius zůstal trčet v těle, musel jsem ho pevně chytit, zapřít se nohou a skopnout umírajícího na zem.

Dav zahučel údivem, pak řval nadšením. Zvedl jsem pravici se zarudlým mečem a zdravil rozvášněné diváky tohoto krvavého představení. Opojeně jsem nasával atmosféru, patřila jen mně. Uvědomil jsem si, že skandují mé jméno, byť zkomoleně.

„Spartakus! Spartakus! Spartakus!“

Vlado Ríša

Narodil jsem se nedlouho po druhé světové válce (1949) na východním Slovensku.

Po dlouhodobých studiích jsem vystřídal několik zaměstnání. Učil na vysokých i středních školách, byl pracovníkem výzkumného ústavu a zabýval se výrobou a výzkumem radioaktivních léčiv. Překládal jsem SF knihy a od roku 1982, kdy jsem se zúčastnil prvního, tedy nultého Parconu, jsem se zapojil do SF hnutí.

Od roku 1990 jsem začal pracovat v Ikarii, kterou mi časem hodil její původní šéfredaktor Ondřej Neff na krk. Když ji zastavili, nedal jsem se a způsobil vydávání XB-1.

Začal jsem psát, když jsem zjistil, že nemám co říct. Protože to byli nakladatelé ochotní vydávat a lidé říct, a tím tak dodnes.

Překládám SF knížky z ruštiny.

Jsem pilotem ultralehkých letadel.

V SF hnutí působím jako rušivý element, porotce literárních soutěží a přednášející.

Odmala jsem chtěl být buď knihovníkem, nebo majitelem sbírky surovin, kde bych zachraňoval odložené knihy.

Jak jsem se dostal k JFK?

Velmi jednoduše. Setkal jsem se na jednom conu s buldozerem české SF JWP, kterýžto mě uchopil rukou tvrdou a nerozdílnou pod krkem a sdělil mi s milým úsměvem (nebo to byly vyceněné zuby?), že napíšu jeden díl. Až když jsem – chroptů – přikývl, tak mi pustil trochu vzduchu do plic.

Setřel jsem z něho smrtelný pot, usedl k počítači a napsal. S touto povídkou to bylo podobné.

NA DVĚ PÍŠŤALY SE ŠPATNĚ PÍSKÁ

1.

„*Na dvě píšťaly se špatně píská,*“ pomyslel si smutně agent Martin Štěpánek, když se díval na dvě krásné dívčiny, které se právě vlnily kolem stolku na zahrádce, u něhož poklidně popíjel dobře vychlazené plzeňské pivo, „*ale stejně bych to zkusil.*“

Prohrábl si mírně prořídlé světlé vlasy a usmál se na ně v domnění, že se alespoň jedna chytne. Obě se pohrdavě ušklíbly a ještě vyzývavěji zahoupaly boky, nepříliš zahalenými v letních minisukních. Dokonce se ještě čemusi zachichotaly a Martin nechtěl ani vědět, co to bylo.

Právě v okamžiku, kdy sahal po kapesníku, aby si otřel zpocené čelo, mu zabzučel v kapse mobil. Sáhł si do kapsy a přešel pohledem displej. Zpráva byla stručná a jasná:

„Okamžitý nástup! Šéfová tě chce vidět!“

Martin Štěpánek rozhodným pohybem dopil pivo a zvedl se k odchodu. Číšníkovi, který se zjevil odkudsi ze stínu, dal bankovku a mávl rukou na znamení, že drobné si má nechat, čímž si vysloužil úklonu skoro až k zemi.

2.

Martin Štěpánek setřel hojný pot z vysokého čela a odhodlaně vstoupil do pracovny Ljuby Bytewské.

Klimatizace v místnosti pracovala na plný výkon, takže tu byla skoro až zima. Otřásl se.

„To je vám práce tak odporná, že se klepete, jen co vlezete do mých dveří?“ šlehla po něm Bytewská trochu jedovatě.

Nebyla v nejlepší náladě. Pak se usmála, ale vypadala jako žralok těsně před obědem.

„Mám pro vás dvě zprávy, jednu dobrou a jednu špatnou. Kterou chcete slyšet dřív?“

„Ježíšmarjá, ona začala vtipkovat,“ prolétlo vyděšenému Štěpánkovi hlavou. „Tak to už je Agentura opravdu v prdeli.“

Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo, jen rozhodil rukama, aby naznačil, že je mu to jedno.

Bytewská se opět usmála a opřela se lokty o stůl. Tentokrát to byl opravdu přátelský úsměv. Otázkou bylo, co se agentu Štěpánkovi líbilo míň. Asi ten úsměv. Teď už čekal buď svoji okamžitou suspendaci, odchod do penze, nebo nástup před poražčí četu.

„Dobře, začnu tou lepší,“ řekla Bytewská a upravila si pramen vlasů, který vyklouzl z jejího jinak perfektně upraveného účesu, „jmenuji vás, s okamžitou platností, vedoucím kanceláře v dimenzi ZRAJWP-3. Je to milá a příjemná dimenze, která je asi tak na naší úrovni...“

Štěpánkovi běhal mráz po zádech. Už dávno věděl, že něco takového nevěstí nic jiného než kolosální průser.

„Teď ta druhá věc. Z neznámého důvodu byla naše kancelář, která je vedena pod krycím názvem AKIE prodej nábytku, přepadena rozvášněným davem a zcela zlikvidována...“

Štěpánek vykulil oči a zatahal se za miniaturní bradku, spíše několik málo vousů, které mu rašily na bradě.

„...tedy, abych byla přesná, i se všemi našimi lidmi.“

Štěpánek jen překvapeně vydechl.

„Faktem je, že tam byli jen dva. Opravdu je to klidná a bezproblémová dimenze...“

„To vidím,“ prolétlo Štěpánkovi hlavou.

„Proto tam sloužil John Wilson Perambulator a s ním...“

Štěpánkovi se před očima objevil obrázek velkého, hřmotného a hlučného Johna, s dlouhými prošedivělými vlasy svázanými do ohonu, kterého nedokázal v pití zastavit nikdo, zvláště když u toho nebyla jeho přítelkyně. Nedokázal si představit, že by tenhle chlap, který se vždycky tak radoval ze života, mohl nebýt.

„...jeho přítelkyně Jane. Měli to jako placenou dlouhodobou dovolenou.“

„*Takovou dovolenou bych si s chutí odpustil, když tam exnul,*“ pomyslel si Štěpánek a zřejmě se mu něco z myšlenek objevilo ve výrazu tváře.

„Proto jsem se rozhodla, že tuhle nešťastnou událost vyšetříte vy a připravíte novou kancelář pro stálého agenta. Když jsem řekla celá kancelář, nebyla to tak úplně pravda. Přežil to účetní, který je místní a o Agentuře neví nic.“

„Ano, madam,“ řekl Štěpánek a vypnul se do pozoru.

„Máte na to pět dní.“

Léta vojenského drilu jak v armádě, tak na basketbalových hřištích se projevila. Prkenně se otočil a zvedl nohu k prvnímu kroku.

„Materiály vám snad budu nosit já?“ ozvalo se kovově za jeho zády.

Pohyb nohy využil k prudké otočce, která vypadala docela elegantně. Došel ke stolu, převzal malý flashdisk, na němž byla nahraná všechna potřebná data. Teprve nyní mohl opustit přechlazenou kancelář a docela se těšil na vedro venku.

3.

Obstarožní taxík vysadil Štěpánka před spáleništem patrové budovy s obrovským modrým nápisem AKIE, který požár kupodivu přežil bez úhony. U dveří, vedle prkny zatlučené výlohy, postával vyhublý pomenší chlapík a žvýkal stéblo trávy. Opíral se o ohořelý rám a líně pozoroval okolí. Když agent Štěpánek zamířil k budově, zpozorněl.

„Sem nikdo nesmí,“ zahuhlal a roztáhl ruce, jako kdyby mohl robustnějšího agenta zastavit.

Štěpánek sáhl do kapsy a vytáhl zelenou legitimaci zatavenou v průhledné fólii, na níž bylo výrazné logo AKIE.

„Prozatím to tu mám převzít,“ ušklíbl se Štěpánek, když viděl změnu v mužově tváři. „Kdo jste vy?“

Otázka to byla spíš řečnická, protože ze zprávy věděl, že jde o Matyho Patrova, účetního, který jako jediný masakr přežil díky tomu, že se den předtím ožral jako Dán a nedorazil do práce.

Najednou ho zastudilo na prsou. Škubl sebou a sáhl si na místo, kde se mu pod košilí přilepil na tělo kovový medailon ve tvaru dvou draků hryzajících si navzájem ocasy.

„Děje se něco?“ Maty vyplivl stéblo a sledoval, jak se pomalu snáší k zemi.

„Ne, nic,“ Martin se rozhlédl kolem sebe, přimhouřenýma očima přešel celé náměstí.

Nikde nikdo. Jen na protějším domě běžela obrovská reklama na magické předměty firmy Yamado. Pokrčil rameny a vešel do budovy.

„V celém prvním patře je jedna jediná místnost, která je nepoškozená. Používaly ji uklízečky, takže tam nebylo co ke zničení a kýble nikdo nechtěl,“ řekl posměšně Patrov.

4.

„Tak povídejte,“ posadil se Štěpánek k mírně poničenému stolu a opřel se o něj lokty.

„Všechno jsem už vypověděl na policii a napsal do hlášení,“ zavrtěl hlavou Maty. „Poslal jsem ho na ústředí, tak, jak to dělal pan Perambulator. Ale nevím, kde je. To byste spíš...“

Štěpánek mávl rukou:

„To není podstatné. Teď mě zajímá, co v těch zprávách nebylo,“ zadíval se na pobledlého účetního. „Vám není dobře?“

„Není,“ opatrně kývl Patrov. „Oslavoval jsem, že jsem přežil, a asi jsem to přehnal.“

„Takže vraťme se k tomu, co se stalo.“

„No, šel jsem do práce trochu později,“ podrbal se rozpačitě Patrov na hlavě.

„Jestli myslíte, že ve tři čtvrtě na dvanáct je trochu později...,“ ušklíbl se Štěpánek.

„No, tedy... Nebylo to trochu později, to máte pravdu. Ale stalo se to. Když jsem přišel na náměstí, akorát začali dávat tu reklamu na Akii...“

„Jakou reklamu?“ zamračil se Martin. „Pokud vím, tak jsme si žádnou nezažívali.“

Maty Patrov se překvapeně zašklebil a pak pokrčil rameny.

„Nevím,“ řekl po chvíli mlčení. „No, jo,“ podrbal se za uchem. „Já jsem teda žádnou neproplácel. V účetnictví nic takového fakt nebylo.“

„Jaká byla ta reklama?“

„Víte, taková šíleně vlezlá. Seděla tam nějaká mladá holka na naší židli, rozhazovala rukama a cosi si pozpěvovala...“

„Vzpomenete si, co to bylo?“

„Počkejte, pokusím si vzpomenout,“ přejel si Patrov dlaní přes čelo. „Bylo tam něco jako:

*Kupte si židle Akie, tata tata,
jinak vám maminka nabije, tata tata.
Naše židle dřevěné, tata tata,
nejsou všechny zelené, tata tata.
Kupte si je v prodejně naší, tata tata,
nezajdou tam jenom plaší, tata tata...*

Dál si to nepamatuju,“ rozhodil rukama Maty. „Zůstal jsem stát ve Vítězné ulici, protože na náměstí bylo moc lidí, a pak to začalo.“

Přivřel oči a před nimi se mu objevila scéna tak, jak ji viděl před několika dny: